

THREE BLADES. ONE GILLETTE.

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

तीन पाती. एक GILLETTE.

THE FAMILY · 04

आपल्याकडे खरोखर जे काही आहे — कोणत्याही आवाजाशिवाय, कोणत्याही जाणिवेशिवाय — ते तरीही पुढे सरकते.

काळासारखे.

तो विचारत नाही. तो इशारा देत नाही.

तो येतो.

त्याला एक नाव आहे: नियती.

एका माणसाने एकदा ठरवले की तो लक्षात राहील.

स्थानिक पातळीवर नव्हे. तात्पुरते नव्हे.

मानवजातीसाठी.

त्याच्याकडे एकच संधी होती.

अमेरिकेतल्या एका दुपारी, त्याने जमिनीवर टाकून दिलेले एक पाते उचलले.

बाटलीचे झाकण दुसऱ्या कोणीतरी शोधले होते.

त्याला काहीतरी वेगळेच दिसले.

त्याने उत्पादन सुधारले नाही.

त्याने एक कृतीच नव्याने लिहिली.

दाढी एक व्यवस्था बनली.

पाते वापरून फेकण्याचे बनले.

नाव कायमचे बनले.

लोक उत्पादन विकत घेत तेव्हा,

ते त्याचे नाव उच्चारत.

King Camp Gillette.

फ्रीमेसन.

"The Human Drift", 1894 चे लेखक.

माझे वडील.

एका खाण कामगाराचे आणि एका उमराव आईचे पुत्र.

काळजीने वाढवलेले. मर्यादांशिवाय घडलेले.

12 वर्षांचे असताना, मोठी माणसे त्यांना घाबरत.

ते हिंसक होते म्हणून नव्हे —

ते कचरत नसत म्हणून.

एका रात्री, सिनेमाला जाताना,

त्यांच्यापेक्षा मोठ्या एका टोळक्याने त्यांच्यावर हल्ला केला.

एकटे.

सुटकेचा मार्ग नाही.

त्यांना जमिनीवर दाढीचे एक पाते सापडले.

त्यांनी ते उचलले.

त्यांच्यापैकी एकाच्या चेहऱ्यावर एक खूण उमटवली.

ते पळाले.

तो क्षण कधीच गेला नाही.

चौदा वर्षांनंतर:

120 उमेदवार.

एक जागा.

ते तिसरे आले.

पहिल्या दोघांनी घासाघीस केली.

त्यांनी नाही केली.

ते Gillette Italia मध्ये दाखल झाले.

आणि 40 वर्षे राहिले.

निवृत्तीनंतरही काही बदलले नाही.

लोक अजूनही त्यांना रस्त्यात थांबवत.

अजूनही ओळखत.

त्यांच्या नावाने नव्हे.

ते ज्याचे प्रतिनिधित्व करत, त्यावरून.

Frega.

Gillette चा माणूस.

पाते.

दर सोमवारी ते लवकर निघत.

दर शुक्रवारी परत येत.

कधी तक्रार केली नाही.

कधी स्पष्टीकरण दिले नाही.

ते माझे वडील होते.

एके दिवशी त्यांनी कोणालातरी सांगितले की खरोखर त्यांच्यावर गेलेला मुलगा मी एकटाच आहे.

मला ते वर्षांनंतर कळले.

ती त्यांची पद्धत होती.
कोणत्याही घोषणा नाहीत.
फक्त दिशा.
मी 19 वर्षांचा होतो.
लष्करी सेवा.
पोलीस परीक्षा उत्तीर्ण.
मे 1985 मध्ये ते मला नेपल्समध्ये भेटले.
ती बाप-लेकाची भेट नव्हती.
ती कामाबद्दल नव्हती.
ती काहीतरी वेगळेच होती.
त्यांनी मला एकच प्रश्न विचारला:
"तू आयुष्याचे काय करणार आहेस?"
कोणताही दबाव नाही.
कोणताही सल्ला नाही.
फक्त एवढेच.
मी सात दिवस घेतले.
मग मी Gillette शी जोडलेल्या एका संघात प्रवेश केला.
शक्य तितकी खालची भूमिका.
सुरुवात तळापासूनच करावी लागते,
तुम्हाला शिखर पाहायचे असेल तर.
अठरा वर्षे.

मी तिथे पोहोचलो.
मग काहीतरी संपले.
पैसा नव्हे.
पद नव्हे.
रस.
म्हणून मी सोडले.
ते मला पुन्हा भेटले, खासगीत.
तेव्हा ते निवृत्त झाले होते.
त्यांनी मला थांबवण्याचा प्रयत्न केला नाही.
ते म्हणाले की त्यांना समजते.
हे घडणार, हे त्यांना नेहमीच माहीत होते.
कारण मी त्यांच्यासारखा होतो:
अप्रत्याशित.
नेहमी काहीतरी अधिक चांगल्याच्या दिशेने जाणारा.
30 नोव्हेंबर 2003.
मी माझ्या आईला, Gillette ला सोडले.
पण मी DNA गमावला नाही.
तीन कथा.
तीन क्षण.
ही चौथी आहे.
1993 पासून फ्रीमेसनरी.

पायथागोरस.

गूढ साधना.

तुम्ही कच्चा दगड घेता

आणि त्याला भार पेलू शकेल अशा काहीतरीमध्ये बदलता.

मन धार लावते

हृदय ज्याचे पोषण करते त्याला.

मी आंतरराष्ट्रीय व्यवस्थापक झालो.

जगभर प्रवास केला.

आणखी अठरा वर्षे.

मग एके दिवशी

मी लिहू लागलो.

एक पुस्तक नव्हे.

दोन नव्हे.

दहा नव्हे.

पन्नास नव्हे.

शंभर नव्हे.

1600 हून अधिक.

मी मोजणे थांबवले.

मला ओळख हवी आहे.

पण मी पुस्तके विकत नाही.

मी प्रवेश देतो.

मला कुठे ठेवायचे, हे व्यवस्थेला कळत नाही.
सगळे काही मोफत देऊन टाकणारा स्वतंत्र लेखक
ही काही श्रेणी नाही.
ती एक समस्या आहे.
मी व्यवस्थेवर हल्ला करत नाही.
मी त्याहून वाईट करतो.
मी तिच्यातून मूल्य काढून घेतो.
ते मला वाचतात.
पण ते मला हाताळू शकत नाहीत.
ते माझी किंमत ठरवू शकत नाहीत.
ते मला चौकटीत बसवू शकत नाहीत.
मला नियंत्रित करता येत नाही.
माझी किंमत लावता येत नाही.
कारण मी काहीही विकत नाही.
नियतीची कधीच अपेक्षा नसते.
माझ्यासारखी.
पण ती अस्तित्वात असते.
आणि मी अजूनही तिच्या दिशेने जात आहे.

Nando